

høje Ting havde delt min Opfattelse om at gøre en saadan Meddelelse til Regeringen, vilde Situationen i den Grad have været forandret, at vi i Løbet af saa Timer kunde have tilvejebragt de fornødne Midler til en grundlovstro Regering. Det ærede Medlem var ikke bange for min Kraft. Det skal han heller ikke være. Jeg kan ikke udrette store Ting, jeg tilhører et lille Mindretal her i Salen, og det ærede Medlem har ikke Ret til at forlange, at et saadant Mindretal skal udrette særlig store Ting. Han bad mig om at anvise Midler og Veje. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til min ærede Sidesmand (Oct. Hansen). Hans Betragtninger ere ogsaa mine. Jeg tror, at det er os, der havde ejet Midlerne, dersom vi havde gjort vor Pligt, og jeg tror, at vore Modstandere i Grunden ingen Midler havde haft. Jeg tror, at de, der i en Kamp som denne skulle ty til Magtmidler, til Midler, der ligge uden for Loven, fortælle om Svagthed og ikke om Kraft. I øvrigt tror jeg, at have Erfaring i saa Henseende. Jeg vil henvise det ærede Medlem til de første Aar af 80'erne, til hvad der gik for sig her i Landet i 1883, 84 og 85. Da var der en stærk Opgang for Venstre og en stærk Nedgang for Højre. Da gik der en Strøm, en bred Strøm fra Højre over til Venstre, og hvorfor? Fordi der var en indre Jølelse af, at vi havde Retten paa vor Side, og de alvorligste og ærligste af vore Modstandere i Grunden maatte erkende, at de havde Uret, og at vi vare Mænd, der værnedes og forsvarede Retten og det med Styrke, saa at vi voksede ikke blot i Tal, men ogsaa i indre Kraft. Jeg er sikker paa, at vare vi blevne staaende, som vi stode den Gang, saa havde det set anderledes ud nu, end det gør. Det ærede Medlems Bemærkning om, at Profeter kan fejle, skal jeg lade ligge; jeg plejer ikke at bruge spottende Bemærkninger, og jeg holder mig for god til at indlade mig paa at give Svar paa saadanne. Sagen, som vi forhandle her i Øjeblikket, er for alvorlig til, at jeg skal indlade mig paa et Ordskifte paa den Maade. Men naar det ærede Medlem siger, at jeg har truet med, at han og hans Meningsfæller skulle falde som Fluier, saa har jeg ikke sagt et eneste Ord i saa Henseende; jeg befatter mig aldrig med at true. Men jeg har sagt, og jeg gentager det, at dersom han og hans Meningsfæller havde sagt til deres Bølgere, at de agtede som deres Sagførere at handle saaledes, som de nu handle, saa er jeg sikker paa, at saa vilde de den sidste Valgdag være faldne som Fluier, og det er noget ganske andet.

Jeg maa endnu gøre en Bemærkning over for det ærede Medlem. Han sagde, at jeg havde villet vanskeliggøre Forhandlingerne, og at det lod til, at jeg fremdeles vilde vanskeliggøre Forhandlingerne. Hvor kan jeg vanskeliggøre Forhandlingerne, jeg som er Medlem af et lille, lille Mindretal her i Salen? Det er der ingen Mening i. Og jeg skulde paa ny være med til at rejse en Krig, som skulde føre os ud i Provisoriet! Nej, jeg har for det første ikke truet med nogen som helst Krig, og for det andet saa er den Udtalelse fra det ærede Medlem om, at den Stilling, jeg indtager, paa ny skulde føre os ud i Provisoriet, ikke andet, end hvad Højre har gentaget i en Række af Aar. De have jo sagt, at det var Venstres Stilling, som førte os ud i Provisorierne, og det ærede Medlem har for saa vidt ogsaa godkendt det, naar han taler om, at vi paa ny ville føre os ud i Provisorierne. For øvrigt vil jeg sige her, som jeg sagde ved Finanslovens 1ste Behandling, at netop ved den Handling, vi nu skulle stride til at foretage, føres vi ud i ny Provisorier, netop derved stadfæstes Provisorismen i Danmark. Det er en Misforstaaelse, naar man tror, at dette er at føre os ud i rolige Tilstande. Det kan være, at det kan gaa i et Aar eller flere med tilsyneladende Ro, men det er sikkert, at naar den Tid kommer, da Folketinget atter vil forsøge at have en Mening, saa erder givet en god Anvisning paa Midler, som have vist sig praktiske og virksomme til at besejre et saadant Folketing. — Maa jeg saa Lov til at gøre en Bemærkning endnu, inden jeg slutter; den angaar den højtærede Konsejlspræsident. Da han tog Ordet, hørte jeg ham med spændt Opmærksomhed. Man har nemlig sagt i de senere Dage fra moderat Side, at der fra Ministerbordet i Dag vilde lyde en Erklæring, som skulde overraske os. Den højtærede Konsejlspræsident vilde nemlig i Dag behude, at han vilde trække sig tilbage. Det har man sagt, og jeg ventede at have hørt noget lignende. Jeg maa hertil sige, at jeg vilde finde det ganske naturligt, at den højtærede Konsejlspræsident udtalte noget lignende; jeg kunde saa godt forstaa det. Han er i den Alder, da Naturen begynder at gøre sin Ret gældende, og det vilde ikke være unaturligt, om han sagde noget saadant, al den Stund hans Maal nu er naaet og al den Stund han nu staar med Sejren i Hænde, saa han godt kunde sige: Nu er min Mission endt, nu kan jeg trække mig tilbage, nu er jeg træt af de mange Aars Kamp. Det vilde falde ganske naturligt, og for mig vil det med Hensyn til Afgørelsen af Stillingen ikke have